

Člověk bez Nemoci

SVÁTEK NANEBEVSTOUPENÍ

Nanebevstoupení Krista nepatří mezi velké svátky církevního roku. Zatímco Vánoce či Velikonoce jsou doslova nepřehlédnutelné, už jenom proto, že nám přinášejí navíc dny volna, Nanebevstoupení dnes stojí spíše v pozadí. Letošní svátek Nanebevstoupení připadá na čtvrtek 29. května.

Nanebevstoupení je slavnost velmi starého původu, který sahá až do dávných časů apoštolských. Ale dnes je její význam špatně srozumitelný. Přitom právě tato událost představuje jeden z klíčů, které mohou otevřít dveře k porozumění, co Kristův čin znamená pro člověka i svět.

Kristus po svém velikonočním Vzkříšení ještě nějaký čas přebýval s apoštoly. Nebyl to duch, ale měl tělo, jehož bylo možné se dotknout, což třeba učinil nevěřící Tomáš. Jeho tělo však mělo některé zvláštní vlastnosti. Vzkříšený Ježíš například vstoupil mezi shromážděné učedníky zavřenými dveřmi, jako by se u něj stíral rozdíl mezi hmotou a duchem. Možná, že takhle vypadalo tělo našich dávných prarodičů, Adama a Evy. Tělo bez nemocí. Tělo bez Nemoci, kterou je Hřích. V tomto duchovním těle má jednou žít každý, kdo přijal Krista do svého srdce. Obnova a proměna začíná už nyní. Nakonec přivedl vzkříšený Ježíš své učedníky k městečku Betanii, požehnal jim a byl před jejich zraky vzat vzhůru. Oblak ho zastřel a od té doby není možné vidět Ježíše pozemskými očima. Ale kdo hledí srdcem, uvidí ho dnes stejně jasně a zřetelně, jako kdysi dávno učedníci.

TĚLO A DUCH

Rozdíl mezi tělem a duchem nemusí být tak zásadní, jak by se zdálo. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Obojí je stvoření, které vyšlo z Boží ruky. A čteme-li o Adamovi v biblickém ráji, pak se zdá, že mezi rájem, který je obrazem země nepostižené hříchem, a nebesy nebyl zásadní předěl. Až poté, co Adam s Evou museli z ráje odejít, setkáváme se se světem, který tak důvěrně známe: místo nemocí, bolesti, nedostatku. V potu tváře musí Adam dobývat chléb ze země a zápasit s přírodou o přežití. Zdá se tedy, že stvoření země původně nemělo tuto svou »hmotnou« podobu a že země teprve po pádu člověka začala být taková, jakou je dnes. Plná bídy, utrpení, vzájemného násilí a nedostatku. Nevědomě mají pravdu materialisté, když tvrdí, že dění na zemi vychází z vlastností hmoty. Jenomže už nepoznávají, že to, co dnes nazýváme »hmotou«, je vlastně chorobně proměněné stvoření. Je to jako když si domů zaneseme houbu dřevomorku: zanedlouho je dům práchnivý a nebezpečný, ale pozor, na povrchu dřeva to není moc vidět. Dokud se nezačne propadat strop, můžeme si myslet, že je vše v pořádku.

NEMOC HŘÍCHU

Těžko se lze divit, že nejrůznější snahy zlepšit poměry v našem světě tak často přicházejí vniveč, nebo se dokonce obracejí ve svůj pravý opak. Z prožraného dřeva nelze postavit řádný dům a lidé, kteří jsou sami plni nemocného světa, nemohou nikdy vytvořit nic dobrého, co by obstálo a vytrvalo, aniž by se to začalo záhy proměňovat v pravý opak. To je případ všech revolucí, které chtěly osvobodit člověka, ale zanedlouho vytvořily jen jinou formu otroctví. V naší zemi jsme mohli v uplynulých letech vidět, jak do politiky přicházejí noví lidé, kteří chtějí napravit chyby minulosti. Ale běda, velmi rychle začali hrát stejnou hru, jako jejich předchůdci, proti kterým bojovali. V té či oné podobě se tato smutná historie opakuje vždy znovu a znovu. Tento svět a my lidé v něm jsme v podstatě nepoužitelný materiál.

Proto ani jako jednotlivci nemáme důvod očekávat, že naše životy budou prosty utrpení. Způsobujeme si ho jeden druhému navzájem i sami sobě. Všechny naše nemoci, všechny neduhy které nás trápí a s nimiž zaplňujeme ordinace lékařů, jen ukazují neschopnost hmotného těla normálně žít.

LESK A BÍDA ZÁZRAKŮ

Kristus uzdravoval z tělesných i duševních neduhů způsobem, který nemá nic společného s akademickou medicínou, ale ani s léčitelstvím. K obnově zdraví docházelo pouhým setkáním s Kristem, při němž se na okamžik jakoby vytěsnila nemoc hříchu z bytosti nemocného. Bylo to, jako když v potemnělé místnosti vzplane jasná svíce a vše zalije světlem. Vše v místnosti, ač samo nezáří, přesto svítí odraženým světlem. Setkání s bezhříšným Kristem zahánělo přízraky hříchu, které nesnesly jeho úplnou čistotu.

Takové uzdravování vyvolávalo obrovský ohlas a není divu, že za Mistrem táhly stále větší zástupy, které často nezajímalo Kristovo učení, ale stačil jim samotný fakt, že se dějí zázraky. A přitom bylo třeba, aby podstata toho, co se mělo stát, vstoupila do vědomí lidí, aby dokázali přijmout do své duše Krista poté, co vykoná svůj čin na Golgotě.

Jednotlivá uzdravování, jakkoli osvobodivá, byla znamením přicházející převratné změny, ale nikoli ještě uzdravením světa. Každé uzdravení je v tomto světě jen přechodné, každé uzdravení nakonec stejně skončí vítězstvím nemoci. I ti, které Ježíš Kristus uzdravil, nakonec přemohla pravá choroba života – smrt, která je následkem infekce hříchu.

NEPŘÍSTUPNÝ DOMOV

Co se tedy stalo, že Kristus po svém vzkříšení má tělo, které je tak zvláštní a již nepodléhá smrti? V Kristu se stal první krok na cestě, kterou se nyní může vydat každý člověk. První krok na cestě vedoucí člověka zpátky domů. Podstatou tohoto kroku byl sám Stvořitel, který se z lásky k člověku a ke stvoření sám stal člověkem a vydal se světu. Jako Vzkříšený se stal novým Adamem, obnoveným člověkem, jehož bytost je připravena na návrat domů. Představme si těžkého astmatika, který by chtěl vylézt na velmi vysokou horu. Vzhůru do několikatisícové výšky! Ale cestou by se samozřejmě brzy zhroutil a bíděně by zahynul. Nezvládl by těžkou námahu při

výstupu a příliš řídký vzduch. Podobně člověk, tak jak dnes je, nemůže do nebe, aniž by tam zahynul, aniž by se zadusil nedostatkem pozemskosti a světskosti. Tak je těžce nemocný.

OBĚŤ JAKO LÉK

Zcela uzdravený Adam-Ježíš, který je současně Bohem-Kristem, se stává také jediným skutečným Lékem, který, je-li opravdově přijat do srdce člověka, léčí chorobu hříchu celé lidské bytosti. Přijetí Krista teprve umožní člověku následovat ho. Kristus se stal lékem tím, že se obětoval, proto následovat Krista znamená jít cestou oběti. Jednoduše řečeno: teprve když člověk přijme Krista do svého srdce, uschopní ho to, aby beze strachu obětoval sebe Bohu a pomáhal Stvoření.

Jeden novinář se ptal Matky Terezy: „Jak můžete od rána do večera pečovat o nemocné trpící těmi nejodpornějšími chorobami, a při tom mít stále dobrou náladu?“ A tato velká žena odpověděla: „Já bych to sama vůbec nedokázala, vždyť cítím to samé, co vy! Ale dělám to pro Krista a v Kristu, a tak to snadno dokážu.“ Nevím, zda po paměti reprodukuji její slova zcela přesně, ale význam se nemění: Kristus je jediným účinným lékem na lidskou slabost, na samotnou Nemoc, která je kořenem všech nemocí, jež trápí lidstvo.

Tak je nanebevstoupení Kristovo směrovkou, která nám ukazuje jeden aspekt na cestě vedoucí k obnově. V Kristu vidíme, co obnova znamená, jaká cesta k ní vede a Kristus sám je prostředkem a lékem k této obnově.

Pavel TOMAN